

Prese un informācija

Eiropas Savienības Tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 112/16
Luksemburgā, 2016. gada 19. oktobrī

Spridums lietā C-582/14
Patrick Breyer/Vācijas Federatīvā Republika

Interneta vietnes pārvaldītājam var būt likumīga interese saglabāt noteiktus vietnes apmeklētāju personas datus, lai aizsargātos pret kiberuzbrukumiem

Vietnes apmeklētāja interneta protokola dinamiskā adrese attiecībā uz vietnes pārvaldītāju ir uzskatāma par personas datiem, ja šī pārvaldītāja rīcībā ir tiesiski līdzekļi, kas tam ļauj likt identificēt attiecīgo apmeklētāju, izmantojot apmeklētāja interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja rīcībā esošo papildu informāciju

Patrick Breyer Vācijas tiesās iebilst pret to, ka Vācijas federālo dienestu interneta vietnēs, kuras viņš apmeklē, tiek reģistrētas un saglabātas viņa interneta protokola adreses ("IP adreses")¹. Līdzās vietnes apmeklējuma datumam un laikam šie dienesti reģistrē un saglabā apmeklētāju IP adreses, lai nodrošinātos pret kiberuzbrukumiem un padarītu iespējamu kriminālvajāšanu.

Bundesgerichtshof (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) ir vērsusies Tiesā, lai noskaidrotu, vai šajā kontekstā "dinamiskās" IP adreses attiecībā uz interneta vietnes pārvaldītāju ir uzskatāmas par personas datiem un tādējādi tām ir piemērojama šādiem datiem paredzētā aizsardzība. "Dinamiskā" IP adrese ir tāda IP adrese, kas mainās līdz ar katru jaunu savienojumu ar internetu. Atšķirībā no statiskajām IP adresēm, dinamiskās IP adreses nedod iespēju noteikt saikni, izmantojot sabiedrībai pieejamas datnes, starp konkrētu datoru un interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja izmantotu fizisku pieslēgumu tīklam. Tātad vienīgi *P. Breyer* interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējam ir viņa identificēšanai nepieciešamā papildinformācija.

Turklāt *Bundesgerichtshof* vēlas noskaidrot, vai interneta vietnes pārvaldītājam vismaz principā ir jābūt iespējai iegūt un vēlāk izmantot apmeklētāju personas datus, lai nodrošinātu savas vietnes vispārēju funkcionēšanas spēju. Šajā ziņā tas norāda, ka Vācijas tiesību doktrīnā Vācijā šajā ziņā pastāvošais regulējums tiek interpretēts tādējādi, ka šie dati, ja tie nav vajadzīgi norēķinu vajadzībām, ir jāizdzēš līdz ar attiecīgās vietnes aplūkošanas reizes beigām.

Ar savu spriedumu Tiesa vispirms atbild, ka dinamiskā IP adrese, ko "tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzējs" (tas ir, interneta vietnes pārvaldītājs, šajā gadījumā – Vācijas federālie dienesti) ieraksta, personai aplūkojot tā interneta vietni, kura ir pieejama sabiedrībai, attiecībā uz šo pārvaldītāju ir uzskatāma par personas datiem², ja tā rīcībā ir tiesiski līdzekļi, kas tam ļauj likt identificēt apmeklētāju, izmantojot apmeklētāja interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja rīcībā esošo papildu informāciju.

Šajā ziņā Tiesa norāda, ka var konstatēt, ka Vācijā pastāv tiesiskās iespējas, kas tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzējam³, piemēram, kiberuzbrukumu gadījumā, ļauj vērsties pie kompetentās iestādes, lai tā veiktu nepieciešamos pasākumus, lai iegūtu šo informāciju no interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja, un uzsāktu kriminālvajāšanu.

¹ IP adreses ir ciparu secības, kas tiek piešķirtas ar internetu savienotiem datoriem, lai padarītu iespējamu to savstarpējo komunikāciju. Piekļūšanas interneta vietnei gadījumā datora, kas nosūta piekļuves pieprasījumu, IP adrese tiek nosūtīta uz serveri, kurā ir saglabāta vietne, kurai tiek piekļūts. Šī nosūtīšana ir vajadzīga, lai nosūtītu pieprasītos datus pareizajam saņēmējam.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.) izpratnē.

³ Šīs lietas kontekstā, kur attiecīgās vietnes pārvalda Vācijas federālie dienesti, Tiesa norāda, ka ir jāsecina, ka Vācijas federālie dienesti, neraugoties uz to publisko iestāžu statusu, rīkojas kā privātpersonas.

Pēc tam Tiesa atbild, ka ar Savienības tiesībām⁴ netiek pieļauts dalībvalsts regulējums, atbilstoši kuram tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzējs apmeklētāja personas datus bez viņa piekrišanas var iegūt un izmantot tikai tad, ja šī iegūšana un izmantošana ir nepieciešama, lai nodrošinātu minēto pakalpojumu konkrētu lietošanu attiecīgajam apmeklētājam un veiktu ar to saistītos norēķinus, un mērķis nodrošināt minēto pakalpojumu vispārēju funkcionēšanas spēju nevar attaisnot minēto datu izmantošanu pēc konkrēta pakalpojumu izmantošanas procesa beigām.

Tiesa atgādina, ka saskaņā ar Savienības tiesībām personas datu apstrāde ir likumīga tostarp tad, ja apstrāde ir vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja attiecīgās personas interesēm vai pamattiesībām un pamatbrīvībām ir dodama priekšroka.

Ar Vācijas tiesisko regulējumu, kā tas tiek pārsvarā interpretēts doktrīnā, tiek sašaurināta šī principa piemērošanas joma, izslēdzot iespēju veikt mērķa nodrošināt tiešsaistes plašsaziņas līdzekļa vispārēju funkcionēšanas spēju izsvēršanu saistībā ar apmeklētāju interesēm vai pamattiesībām un pamatbrīvībām.

Šajā kontekstā Tiesa uzsver, ka Vācijas federālajiem dienestiem, kas sniedz tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumus, varētu būt likumīgas intereses nodrošināt savu sabiedrībai pieejamo interneta vietņu funkcionēšanas turpinātību pēc katras minēto vietņu konkrētas izmantošanas.

ATGĀDINĀJUMS: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļauj dalībvalstu tiesām to tiesvedības ietvaros uzdot jautājumus Tiesai par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Tiesa neiztiesā valsts prāvas. Valsts tiesai ir jāatrisina lieta saskaņā ar Tiesas nolēmumu. Šis nolēmums līdzīgā veidā ir saistošs citām valstu tiesām, kurām ir jāatrisina līdzīgas problēmas.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

[Pilns sprieduma teksts](#) tiek publicēts CURIA mājas lapā pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

⁴ Tas ir, Direktīva 95/46.